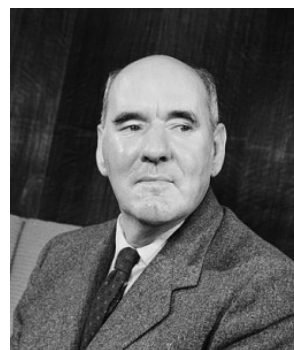

Lollus, kui iseseisev jõud

Üldiselt levinud arvamusel kohaselt on lollus tarkuse puudumine.

Viimaste arengute valgusel – nii meil, kui maailmas – julgen selles sügavasti kahelda, veel enam, toetudes kodanik Männikesele, väidan veendunult:

“Lollus on jõud!”

C. Northcote
Parkinson

Juba eelmise sajandi 50'ndatel leidis C. Northcote Parkinson lolluse funktsionaalse olevat (vt. “Parkinsoni kolmas seadus”, peatukk “Lolluse funktsioon”; Veidi varem leidis A.Einstein lolluse lõputa olevat.), kuid mõlemad arvasid ekslikult, et lollus omandab funktsiooni alles, kui targad selle ära kasutavad.

Ei mitte, lollus on täiesti iseseisvalt toimiv varjestamatu (nagu gravitatsioon) jõud, selle eest ei kaitse miski ja selle vastu ei aita miski.

Näitena võiks tuua täiesti normaalse seltskonna, kuhu äkki ilmub mingi tuhm kuju: kohe hakkavad, enne üsna arukat juttu rääkinud inimesed, kõikvõimalikku jama suust välja ajama, triviaali panema jms. et aga sellele sileajule meeldida, tema

heakskiitvat naeratust püüdes.

Seadmete töökindlusest: “Pole võimalik luua lollikindlat seadet, sest lollid on nii leidlikud!”

Albert Einstein: “Kaks asja on siin maailmas lõpmatud inimlik rumalus ja universum ... ja selles viimases pole ma nii kindel”

Sellepärast väidangi:

lollid võidavad nagunii
